

62. Love Opus 18. Nr. 2 Edward Elgar.

Zoals de rozige noordelijke gloed schijnt in een maanloze,
maanloze nacht.

Waar de wereld een koude sneeuwvlakte is. Zo schijnt ook
jouw licht.

Toen ik de wanhoop nabij was Kwam jij – een tedere, tedere
verlokking --.

Toen het leven mij niets meer te bieden had, straalde jouw
zuivere licht.

Ik richtte me weer op. Smachtend met gretige ogen.

Zoals zonnebloemen die na een trieste regenbui met volle
teugen het zonlicht drinken.

O, moge jouw licht steeds stralender zijn.

Laat me voor altijd naar je kijken, opdat ik de hoop niet weer
verlies.

En ophoud te bestaan, ophoud te bestaan.